

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 29Csp/207/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120213197
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Diana Vlčková
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2021:8120213197.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Dianou Vlčkovou v spore žalobcu: F. Č., A.. XX.X.XXXX, W. O. XXX/X, XXX XX Q. Š., zastúpený: JUDr. Matúšom Motykom, advokátom so sídlom kancelárie Nám. SNP 7, 091 01 Stropkov, IČO: 50487108, proti žalovanému: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA so sídlom Boulevard Haussmann 1, 750 09 Paríž, Francúzska republika, zapísaný v parížskom Registri obchodu a spoločností pod č. 542 097 902, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, Karadžičova 2, 821 08 Bratislava, IČO: 47 258 713, zastúpeného: SOUKENÍK - ŠTRPKA, s. r. o., advokátskou kanceláriou so sídlom Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, IČO: 36862711, o primerané finančné zadostučinenie, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 200 EUR v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.
- III. P r i z n á v a žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca žalobou doručenou súdu dňa 23.11.2020 žiadal zaviazať žalovaného na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1.884,81 EUR.
2. Žalobu odôvodnil tým, že s právnym predchodcom žalovaného dňa 19.12.2003 uzavrel úverovú zmluvu, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver vo výške 104,23 EUR, prostredníctvom ktorého si prefinancoval kúpu spotrebného tovaru. Súčasťou formulára o poskytnutí spotrebiteľského úveru pod bodom C bola aj žiadosť o zaradenie do zoznamu žiadateľov o poskytnutí úverového rámca - revolvingový úver. Po určitom čase mu žalovaný zaslal kreditnú kartu, z ktorej čerpal finančné prostriedky a zároveň uhrádzal splátky úveru.
3. Listom zo dňa 21.09.2018 žalovaný požiadal jeho zamestnávateľa o vykonávanie zrážok zo mzdy.
4. Súd I. inštancie uznesením zo dňa 21.12.2018 pod sp.zn. 20Csp/221/2018 vydal neodkladné opatrenie, ktorým uložil žalovanému povinnosť aby sa zdržal použitia dohody o zrážkach zo mzdy a rozsudkom zo dňa 12.07.2019 s dátumom právoplatnosti 06.09.2019 bola žalovanému uložená povinnosť zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy. V odôvodnení rozsudku súd I. inštancie konštatoval, že dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná, nakoľko zabezpečuje pohľadávku zo zmluvy o revolvingovom úvere majúcej charakter neprijateľnej zmluvnej podmienky.

5. Uvedol, že predmetný rozsudok konštatoval viacnásobne porušenie noriem spotrebiteľského práva, čím bola naplnená hypotéza právnej normy ust. § 3 ods. 5 zák.č. 250/2007 Z.z. V konkrétnom prípade si žalovaný u jeho zamestnávateľa uplatnil pohľadávku vo výške 3.769,62 EUR. Nešlo len o hrozbu akademickú, ale o reálny výkon práva na základe neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy. Za primeranú výšku finančného zadosťučinenia preto považuje polovicu sumy, ktorú si žalovaný prostredníctvom žiadosti o vykonávanie zrážok zo mzdy uplatnil u jeho zamestnávateľa.

6. Žalovaný k žalobe uvedol, že základným predpokladom pre priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie je spotrebiteľom úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti. Druhým predpokladom je preukázanie zodpovednosti toho, od koho si spotrebiteľ právo na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia uplatňuje.

7. Z dikcie ust. § 3 ods. 5 je zrejmé, že spotrebiteľ si môže uplatniť právo na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia len od toho, kto za porušenie práva, alebo povinnosti zodpovedá. Na základe analógie tak dospejeme k záveru, že právo na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia je osobne späté s osobou, ktorá sa dopustila porušenia práv alebo povinností vyplývajúcich z právnych predpisov.

8. Spotrebiteľ má právo na primerané finančné zadosťučinenie za predpokladu, že na strane dodávateľa boli naplnené predpoklady zodpovednosti a to porušenie práv a povinností vyplývajúcich zo zákona o ochrane spotrebiteľa alebo z osobitných predpisov, vznik ujmy a príčinná súvislosť medzi nimi. V prvom rade má plniť funkciu satisfakčnú a preventívnu, avšak nie funkciu reparačnú. V prípade, že spotrebiteľovi vznikla majetková ujma, môže tento využiť inštitút zodpovednosti za škodu, alebo za bezdôvodné obohatenie. V tejto súvislosti poukázal na to, že žalobca v žalobe iba konštatuje dôvodnosť podanej žaloby, čo však nie je možné zamieňať s konštatovaním, že došlo k porušeniu niektorého z práv spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a to absenciu porušenia konkrétneho práva spotrebiteľa, ktoré by bolo konštatované vo výroku rozsudku (vyhlásenie neprijateľnej zmluvnej podmienky) alebo v jeho odôvodnení na ktoré odkazuje žalobca má za to, že nárok na vydanie primeraného finančného zadosťučinenia daný nie je. Zároveň výšku požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia považuje za neprimeranú prípadnému tvrdenému porušeniu spotrebiteľských práv žalobcu.

9. Žalobca v replike k podaniu žalovaného uvedol, že súčasné znenie ust. § 3 ods. 5 zák.č. 250/2007 Z.z. zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa súčasne poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinností bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Hypotéza citovanej právnej normy určovanie neprijateľnosti zmluvných podmienok vo výroku rozhodnutia nevyžaduje, pričom pre jej naplnenie je podmienkou jedine právoplatné rozhodnutie súdu, v ktorom musí byť porušenie noriem spotrebiteľského práva jasne deklarované. Žalobca v predmetnom spore tieto podmienky jednoznačne splnil keď preukázal porušenie spotrebiteľského práva v podobe neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, ako aj neprijateľnosti zmluvného dojednaní samotnej zmluvy o revolvingovom úvere.

10. Súd na základe skutkových tvrdení žalobcu, popretí skutkových tvrdení žalovaného, oboznámením obsahu spisu 20Csp/221/2018, ako aj ďalším spisovým materiálom zistil tento skutkový stav:

11. Žalobca v konaní vedenom pred Okresným súdom Prešov pod sp.zn. 29Csp/221/2018 sa voči žalovanému domáhal uloženia povinnosti zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy, ktorá je súčasťou bodu F zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 19.12.2003.

12. Súd I. inštancie rozsudkom zo dňa 12.08.2019 žalobe v plnom rozsahu vyhovel s dátumom právoplatnosti 06.09.2019. Súd I. inštancie v dôvodoch rozsudku konštatoval, že dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná. K tomuto záveru dospel z toho dôvodu, že už pri uzatváraní dohody dlžník musí vedieť pohľadávku akého druhu zabezpečuje dohoda o zrážkach zo mzdy a v akej výške. Podľa dohody je pohľadávka špecifikovaná ako výška čerpaného úveru, vrátane príslušenstva, avšak takéto vymedzenie pohľadávky je nedostatočné. V čase uzatvárania dohody o zrážkach zo mzdy musí byť zabezpečovaná pohľadávka presne a úplne konkretizovaná, inak by dlžník nemohol platne prejavíť vôľu uspokojiť pohľadávku veriteľa prostredníctvom uvedeného zabezpečovacieho prostriedku. Takéto znenie dohody umožňuje dodávateľovi fakticky svojvoľne nadiktovať výšku pohľadávky za účelom mimosúdnej exekúcie majetku spotrebiteľa. Predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy nebola individuálne

dojednaná, keďže jej prijatie sa nedalo oddeliť od zmluvy samostatnej. V zmysle uvedenej dohody bol spotrebiteľ povinný kedykoľvek počas platnosti zmluvy strpieť vykonávanie zrážok zo mzdy na úhradu pohľadávky veriteľa vyčíslenej zamestnávateľovi bez súdnej kontroly nárokov uplatnených veriteľom aj z neprijateľných zmluvných podmienok.

13. Ak by aj dohoda o zrážkach zo mzdy bola uzatvorená platne žaloba by bola dôvodná. Uvedená dohoda totižto zabezpečovala pohľadávku z úverovej karty naplňajúcej pojmové znaky neprijateľnej podmienky ktorej neprijateľnosť už bola vyhlásená právoplatným rozhodnutím súdu, konkrétne rozsudkom Okresného súdu v Prešove pod sp.zn. 20Csp/135/2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove pod sp.zn. 16Co/19/2018.

14. Podľa § 3 ods. 5 zák.č. 250/2007 Z.z., proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

15. Žalobca sa predmetnou žalobu v zmysle ust. § 3 ods. 5 zák.č. 250/2007 Z.z. domáhal zaplataenia primeraného finančného zadosťučinenia vo výške zodpovedajúcej jednej polovice sumy, ktorú si žalovaný uplatňoval na základe neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy.

16. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak si na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovených zák. č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práv alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, ale stačí, ak takáto ujma tu je. Je pritom bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

17. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach SR a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody je taká, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne.

18. Ak práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou, potom v zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce.

19. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalobca ako spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve a tiež má právo domáhať sa, aby sa dodávateľ zdržal protiprávneho konania, odstránil protiprávny stav a za podmienky, že si na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti stanovenej zák. č. 250/2007 Z. z., alebo osobitnými právnymi predpismi má právo aj na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom zodpovedá.

20. Vykonaným dokazovaním bolo nesporne preukázané, že žalobca si úspešne v konaní vedenom pod sp.zn. 20Csp/221/2018 voči žalovanému uplatnil porušenie svojich spotrebiteľských práv zo strany žalovaného ako dodávateľa preukázaním, že tento realizoval výkon svojho práva na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky a to dohody o zrážkach zo mzdy, čím nesporne došlo k naplneniu hypotézy na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle ust. § 3 ods. 5 zák.č. 250/2007 Z.z.

21. Nárok na primerané finančné zadosťučinenie nie je závislý od okamihu uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy. Pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť, či v danom zmluvnom vzťahu existovala už len hrozba vzniku ujmy. Pre priznanie daného nároku nie je relevantné, či ku vzniku ujmy aj reálne došlo alebo nie. Na to, aby všeobecný súd priznal spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie úplne postačuje len samotná existencia hrozby vzniku ujmy počas účinnosti zák. č. 250/2007 Z.z.

22. Keďže žalovaný preukázateľne porušil práva žalobcu ako spotrebiteľa, súd považoval samotný nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný, avšak iba čiastočne.

23. Pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať zo závažnosti porušenia práv, povinností, z okolností na strane žalobcu ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práv a povinností. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

24. Kritériom kvantifikácie nároku by mali byť najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. Konkrétna výška priznaného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti.

25. Za daného stavu s ohľadom na porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa úspešne domohol na súde, je nárok žalobcu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia dôvodný. Žalobca bol v základnom konaní nútený podniknúť kroky na ochranu svojich spotrebiteľských práv, pričom samotné súdne konanie je stresujúcim faktorom odôvodňujúcim priznanie finančného zadosťučinenia. Žalobca však svoj nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnil len svojou úspešnosťou v konaní a tým, že si uplatňuje satisfakciu za porušenie jeho práva ako spotrebiteľa, ktoré bol nútený brániť. Neuviedol či konanie žalovaného a následne domáhanie sa neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy viedlo k vzniku aj iných negatívnych dôsledkov v jeho súkromnom a spoločenskom živote. Takýmito negatívnymi dôsledkami resp. nepriaznivými okolnosťami prípadu, ktoré by mohli vzniknúť v súvislosti s nekalým konaním žalovaného je napr. vznik nepriaznivej majetkovej a sociálnej situácie v konkrétnom čase, odkázanosť na iných, alebo psychická záťaž (rozsudok Krajského súdu v Prešove pod sp.zn. 17CoCsp/22, 32/2020).

26. Potom s poukazom na všetky okolnosti prípadu považoval súd za primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu 200 EUR. Vychádzal zo skutočnosti, že v porovnaní s inými prípadmi u žalobcu nedošlo k priamym vyhrážkam a zastrašovaniu zo strany dodávateľa, ktoré by mali vplyv na jeho psychiku či rodinný život. Na základe uvedených skutočností, potom priznaná suma primeraného finančného zadosťučinenia zodpovedá svojmu účelu a poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušenia práv spotrebiteľa. Na záver súd pripomína, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemá slúžiť na obohatenie spotrebiteľa, ani kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale ide o nárok, ktorým sa reparuje ujma nemateriálnej povahy a musí zostať na úrovni a funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (rozsudok Krajského súdu v Prešove 2Co/137/2016, 17Co/17/2018 a 9Co/50/2018).

27. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, potom súd I. inštancie zamietol aj návrh žalobcu na doplnenie dokazovania a to platobnou históriou s prehľadom čerpaných finančných prostriedkov a úhrad realizovaných žalobcom na základe úverovej karty.

28. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

29. Podľa čl. 3 ods. 1 CSP, každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

Podľa čl. 3 ods. 2 CSP, výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovoľávať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa odseku 1.

30. CSP nemá obdobné ust. § 142 ods. 3 CSP., ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k ust. § 142 ods. 2 CSP. Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy nová právna úprava už neobsahuje tri špeciálne skutkové podstaty, ale len dve. Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP. Nepatrný neúspech CSP aktuálne nepozná a zohľadňuje teda každý neúspech, a to vrátane neúspechu v časti príslušenstva pohľadávky. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti (str. 906 Komentára k CSP, nakladateľství C. H. DESK).

31. Aj z dôvodovej správy k ust. § 255 CSP vyplýva, že v tomto ustanovení sa premieta zásada úspechu v spore, ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. V sporovom konaní je kritérium procesného úspechu prvoradým kritériom posudzovania náhrady trov konania, čomu zodpovedá i systematické začlenenie tohto ustanovenia. Podľa tohto kritéria môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v požadovanej výške. Ide o prípady, kedy výška nároku závisí od úvahy súdu alebo znaleckého posudku. Ako príklad uvádza dôvodová správa náhradu nemajetkovej ujmy v sporoch o ochranu osobnosti. Vhodným riešením potom bude, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy. Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu úspech vo veci, keďže ten sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku.

32. Keďže predmetom konania bol nárok žalobcu na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého výška závisí od úvahy súdu, bol žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov konania ako úspešnej strane sporu čo do právneho základu sporu v plnom rozsahu.

33. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté podľa § 262 ods. 2 CSP vo výške zodpovedajúcej prisúdenej sume primeraného finančného zadosťučinenia po právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov. Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku. Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku.